

عنوان مقاله:

جریان زمان و انسجام برآمده از آن در روایت شیخ صنعان عطار

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب غنایی، دوره 14، شماره 27 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

معصومه منتشلو - دانشجوی دانشگاه کردستان

پارسا یعقوبی جنبه سرایی - عضو هیات علمی دانشگاه کردستان

خلاصه مقاله:

زمان در مقام عنصر روایی و یکی از عوامل تثبیت فرم می تواند با دلالت هایی ضمنی به پیوندی زیبایی شناختی- اندیشگانی منجر شده؛ متن را به انسجام مضاعف برساند. برغم اینکه بسیاری از متن های تعلیمی کلاسیک با نوعی نتیجه محوری تولید گردیده و کمتر به دلالت پردازی غیر مستقیم با عناصر روایی پرداخته شده است؛ در برخی از روایت های داستانی آن عصر، همچون تمثیل شیخ صنعان عطار، نسبتی چشمگیر میان زمان توزیعی روایت با وضعیت، کنش های شخصیت اصلی قصه و درونمایه وجود دارد. این نوشتار به شیوه توصیفی- تفسیری، جریان زمان در روایت شیخ صنعان را به مثابه عنصری روایی برای تبیین انواع انسجام در آن متن بررسی کرده است. مبنای نظری این نوشتار برای معرفی جریان زمان در سه شکل ترتیب، تداوم و بسامد؛ الگوی ژنت و در بحث زمان در قالب حال اخلاقی سخن والاس مارتین است. نتیجه حاکی از آن است که زمان توزیعی در تمثیل مذکور با انواع زمان پریشی، تنظیم سرعت و تکرارها، منجر به دو سطح انسجام ساختاری و اندیشگانی شده است در این میانه، راوی با تکیه بر حال اخلاقی زمان روایت را متوقف کرده، به شکلی مستقیم اندیشه ای را با مخاطب در میان می گذارد.

کلمات کلیدی:

روایت، عطار، عنصر زمان، شیخ صنعان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/860966>

